

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 294/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť K. D., R., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., R., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Ružomberok č. k. 9 C 143/2011-32 z 18. januára 2012 a uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 78/2012-59 z 29. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2012 doručená sťažnosť K. D., R. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., R., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu

Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C 143/2011-32 z 18. januára 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 78/2012-59 z 29. februára 2012 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

«Rozsudkom Okresného súdu... 2C/107/2010-162 zo dňa 16. 2. 2011 som bola zaviazaná vydať navrhovateľovi predmet bezdôvodného obohatenia sumu vo výške 220.000-. EUR spolu s úrokom z omeškania... a nahradiť navrhovateľovi trovy konania... Proti... rozsudku podal som odvolanie. Krajský súd v Žiline rozsudkom číslo konania 5Co 177/2011-293 zo dňa 21. 6. 2011... rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Dňa 19. 11. 2011 podala som podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom SR. Dňa 14. 12. 2011 bolo mi faxom doručené oznámenie Generálnej prokuratúry SR, že generálny prokurátor SR podal dňa 14. 12. 2011 mimoriadne dovolanie proti uvedeným rozsudkom spolu so žiadosťou o odklad vykonateľnosti napadnutých rozsudkov.

Dňa 21. 7. 2011 začalo voči mne exekučné konanie... 10. 11. 2011 vykonal exekútor ocenenie môjho rodinného domu tým spôsobom, že bez toho, aby mi čas oceňovania oznámil, vlámal sa spolu s navrhovateľom do môjho rodinného domu bez mojej prítomnosti a privolaný znalec ocenil môj rodinný dom a pozemky na sumu 276.000 EUR. Pretože posudok bol zjavne podhodnotený, už tým že znalec neoceníl všetky súčasti rodinného domu (napr. podlahové kúrenie a iné), nechala som predmet exekúcie – môj rodinný dom a pozemky oceniť iným znalcom, ktorý ocenil dom so všetkými jeho súčasťami a pozemky na sumu 450.000 EUR...

O mimoriadnom dovolaní... Najvyšší súd SR doposiaľ nerozhodol, exekúcia spočíva...

Na Okresnom súde Ružomberok pod spis. značkou 9C/143/2011 prebieha konanie o odporovateľnosť právneho úkonu, navrhovateľa H. R., bytom... proti odporkyni J. D., bytom..., ktorá je mojou sestrou, v ktorom sa navrhovateľ domáha vyslovenia neúčinnosti zmluvy o pôžičke. Ja som do tohoto konania vstúpila ako vedľajší účastník, ktorú skutočnosť som súdu oznámila podaním zo dňa 5. 1. 2012. Dňa 20. 1. 2012 bolo mi doručené uznesenie Okresného súdu Ružomberok číslo 9C/143/2011-32 zo dňa 18. 1. 2012, ktorým súd „nepripúšťa, aby do konania ako vedľajší účastník na strane odporkyne vstúpila K. D...“ Proti tomuto rozhodnutiu podala som... odvolanie. Krajský súd uznesením číslo

5Co/78/2012-59 zo dňa 29. 2. 2012... napadnuté rozhodnutie potvrdil, pričom využil možnosť ust. § 219 ods. 2 O. s. p. a svoje rozhodnutie neodôvodnil.»

Sťažovateľka poukazuje na nasledovné: „V exekučnom konaní EX 1069/11 ja rozporujem všeobecnú cenu môjho rodinného domu a pozemkov a výsledok exekúcie závisí od všeobecnej ceny môjho domu a pozemkov. Výrok rozhodnutia Okresného súdu Ružomberok v konaní číslo 9C/143/2011 vo veci samej závisí taktiež od všeobecnej ceny môjho rodinného domu a pozemkov. Ak je všeobecná cena mojich nehnuteľností vyššia ako moje záväzky, navrhovateľ ukrátený nebol a pri speňažení môjho domu a pozemkov uspokojím všetky moje záväzky, prípadne mi ešte aj peňažné prostriedky ostanú.

Preto moje právne postavenie povinného v exekučnom konaní a vôbec právne postavenie dlžníka čo do zániku dlhu je podmienené výťažkom zo speňaženia môjho majetku, teda najnižším podaním v prípade dražby, ktorým je všeobecná cena predmetu dražby. Mám preto právny záujem na objektívnom zistení všeobecnej ceny môjho majetku, ktorá sa bude určovať pre potreby konania Okresného súdu Ružomberok číslo 9C/143/2011, do ktorého konania ma súd ako vedľajšieho účastníka nepripustil.

Okresný súd... zdôvodnil svoje rozhodnutie číslo 9C/143/2011... tým, že moje právne postavenie sa nezmení vzhľadom na úspech navrhovateľa či odporcu v konaní, teda vzhľadom na výrok rozhodnutia... Ja ale dôvodím, že mám záujem na víťazstve odporcu v tomto konaní, pretože odporca bude úspešný vtedy, ak v konaní ustálená všeobecná cena môjho majetku bude vyššia ako moje záväzky. Okrem toho výsledkom konania (ust. § 93 ods. 1 O. s. p.) nie je len víťazstvo jednej či druhej strany, teda výrok rozhodnutia, ale aj skutkové okolnosti a právne závery ktoré vzal súd za preukázané a o ktoré je rozhodnutie vo veci samej opreté. Takouto okolnosťou je nepochybne aj všeobecná cena môjho majetku.“

Podľa názoru sťažovateľky „... Okresný súd Ružomberok uznesením číslo 9C/143/2011-32 zo dňa 18. 1. 2012 a Krajský súd v Žiline uznesením číslo 5Co/78/2012-59 zo dňa 29. 2. 2012... tým, že nepripustili... účasť v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok číslo 9C/143/2011, porušili moje základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a moje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...“

návrh na vyslovenie neprípustnosti môjho vedľajšieho účasti podal navrhovateľ na pojednávaní dňa 9. 1. 2012. Na tomto pojednávaní som sa nezúčastnila z dôvodov PN (do spisu doložené) a nezúčastnila sa ho ani odporkyňa. Sudca rozhodol o tomto návrhu bez pojednávania dňa 18. 1. 2012, bez toho ma oboznámil že taký návrh bol podaný, aby mi umožnil sa k návrhu vyjadriť a navrhnuť dôkazy o mojom právnom záujme na výsledku konania. Takýto postup súdu nie je podľa práva. Takýmto konaním súd zvýhodnil navrhovateľa, pretože len tomu dal možnosť vyjadriť sa k prípustnosti môjho vedľajšieho účasti. Mne a odporcovi takúto možnosť neposkytol...

Konanie o prípustnosť môjho účasti v konaní OS Ružomberok č. 9C/143/2011 začalo návrhom navrhovateľa ktorý predniesol do zápisnice na pojednávaní dňa 9. 1. 2012. Preto preto mal súd postupovať podľa ust. § 114 a 115 O. s. p., teda doručiť mi návrh (zápisnicu z pojednávania zo dňa 9. 1. 2012) a nariadiť pojednávanie o prípustnosti môjho vedľajšieho účasti, prípadne ma aj vyzvať na vyjadrenie k návrhu na nepripustenie mojej účasti v konaní. Súd mi návrh nedoručil a pojednávanie nenariadil. Rozhodol o mojej účasti v konaní sám bez mojej vedomosti o návrhu a bez pojednávania dňa 18. 1. 2012...

Preto Okresný súd Ružomberok súd tým, že mi neumožnil v prvostupňovom konaní číslo 9C/143/2011 ako účastníkovi vykonávať práva účastníka konania, ktoré mi zákon priznáva, a Krajský súd v Žiline svoje rozhodnutie číslo 5Co/78/2012-59 zo dňa 29. 2. 2012 neodôvodnil, odňali mi možnosť konať pred súdom ako aj právo na spravodlivý proces a porušili moje základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj moje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť a po vykonaní dokazovania rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd v Žiline uznesením číslo 5Co/78/2012-59 zo dňa 29. 2. 2012 a Okresný súd Ružomberok uznesením číslo 9C/143/2011-32 zo dňa 18. 1. 2012 porušili základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline číslo 5Co/78/2012-59 zo dňa 29. 2. 2012 a uznesenie Okresného súdu Ružomberok číslo 9C/143/2011-32 zo dňa 18. 1. 2012 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Ružomberok na ďalšie konanie.

alebo

1. Krajský súd v Žiline uznesením číslo 5Co/78/2012-59 zo dňa 29. 2. 2012 a porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline číslo 5Co/78/2012-59 zo dňa 29. 2. 2012 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú

náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa, a z nich vyplývajúcich skutkových zistení a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní

sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bola sťažovateľka oprávnená podať proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, o čom sťažovateľka vedela, odvolanie podala a krajský súd o ňom uznesením rozhodol. Z toho vyplýva, že sťažovateľka mala k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základných práv uznesením okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o nepripustení sťažovateľky do konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 C 143/2011.

Podľa sťažovateľky krajský súd napadnutým uznesením porušil ňou označené základné a iné právo, pretože svoje uznesenie neodôvodnil. Okresný súd neumožnil sťažovateľke vyjadriť sa k návrhu na nepripustenie jej účasti a predniesť argumenty, čím jej zároveň odňal možnosť konať pred súdom.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky zaoberal jej opodstatnenosťou v naznačenom smere, predovšetkým skúmajúc možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi namietaným rozsudkom a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľka v sťažnosti namietala. V nadväznosti na to posudzoval opodstatnenosť námietok sťažovateľky, pokiaľ ide o ťažiskové časti odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu vedúceho k požiadavke vyslovenia porušenia jej označených práv.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je

zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ich pred takými zásahmi do ich práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01, IV. ÚS 111/09).

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku, odvolaním proti rozsudku okresného súdu, ako aj so súvisiacim súdnym spisom, ktorý si zadovážil, dospel k záveru, že rozsudkom krajského súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľkou označeného základného a iného práva.

Európsky súd pre ľudské práva už vo viacerých rozhodnutiach týkajúcich sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru vyslovil, že právo na spravodlivé prejednanie vecí v sebe zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. „Článok 6 ods. 1 zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, nemožno ho ale chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď... Preto otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na konkrétne okolnosti daného prípadu“ (rozsudok Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. decembra 1994). Z uvedeného však vyplýva povinnosť súdu poskytnúť odpoveď na argument, ktorý sa v kontexte danej veci javí ako rozhodujúci.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec

podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04).

Krajský súd v rozsudku uviedol: „Podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého uznesenia prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ, konštatuje, že prvostupňový súd dôsledne postupoval v súlade s ust. § 93 ods. 1, 2, 3 a 4 O. s. p. a po vyhodnotení skutkových a právnych okolností dospel k záveru, že K. D. nemá právny záujem na výsledku sporu, ktorý je predmetom tohto konania, a preto správne jej vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporkyne nepripustil. Keďže odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v súlade s citovaným ust. § 219 ods. 2 O. s. p. sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a ďalšie vyhotovenie odôvodnenia nevykonáva.“

Vzhľadom na to, že krajský súd využil možnosť danú mu ustanovením § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a s poukazom na ustálenú judikatúru ústavného súdu (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08), z ktorej vyplýva, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, ústavný súd dáva do pozornosti nasledujúcu relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu: „V intenciách vyššie uvedeného súd poukazuje na to, že predpokladom prípustnosti vedľajšieho účasti je záujem prístupujúceho na výsledku sporu, t. j. na víťazstve účastníka, ku ktorému v konaní pristupuje. Pri rozhodovaní o prípustnosti vstupu určitej osoby do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporkyne súd vychádzal zo samotného predmetu konania, ktorým je odporovanie právnomu úkonu – zmluve o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam na zabezpečenie pohľadávky uzavretej medzi

odporkyňou a K. D., ktorá je dlžníkom navrhovateľa (pohľadávka navrhovateľa voči K. D. vo výške 220.000,- eur bola priznaná rozsudkom tunajšieho súdu v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 2C/107/2010, pričom dňa 14. 12. 2011 bolo v predmetnej veci podané mimoriadne dovolanie). V súdnej veci v prípade úspechu navrhovateľa (t. j. vyslovenia, že zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti je právne neúčinná), bude sa môcť navrhovateľ domáhať od odporkyne uspokojenia z toho, čo odporovateľným úkonom z majetku jeho dlžníka ušlo; v prípade jeho neúspechu takúto možnosť mať nebude, i keď pohľadávka voči K. D. mu zostane zachovaná v súdom priznanej výške (v závislosti na výsledku dovolacieho konania). Rovnako má záujem na víťazstve v spore aj odporkyňa ako záložný veriteľ K. D. Právne postavenie K. D. sa však výsledkom sporu nijako nezmení, keď menovaná má v súčasnosti jednak dlh voči navrhovateľovi vo výške 220.000,- eur priznaný súdom, jednak dlh voči odporkyni vo výške 100.000,- eur dohodnutý zmluvne, pričom výsledok sporu bude mať vplyv jedine na týchto veriteľov (účastníkov konania) v tom zmysle, že je spôsobilý ovplyvniť poradie a rozsah uspokojovania ich pohľadávok.“

Citované rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým krajský súd a okresný súd dospeli, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu, resp. okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu, resp. okresného súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných

myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom vysloveným v uzneseniach okresného súdu, resp. krajského súdu, že sťažovateľka nemá právny záujem na výsledku konania. Sťažovateľka odôvodňuje svoj právny záujem na výsledku sporu tým, že v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 9 C 143/2011 bude vedené dokazovanie na účely zistenia všeobecnej ceny majetku sťažovateľky, pričom toto zistenie bude mať význam aj pre exekučné konanie, ktoré je proti sťažovateľke vedené.

Podľa § 138 ods. 1 Exekučného poriadku po vydaní exekučného príkazu exekútor zaobstará znalecký posudok na cenu nehnuteľnosti.

Z citovaného ustanovenia Exekučného poriadku je zrejmé, že v exekučnom konaní je exekútor povinný zabezpečiť vypracovanie znaleckého posudku, a teda všeobecná cena majetku sťažovateľky, ktorá má byť podľa sťažovateľky zisťovaná v konaní pred okresným súdom vedenom pod sp. zn. 9 C 143/2011, je v exekučnom konaní irelevantná. Na tomto nič nemení ani tvrdenie sťažovateľky, že v exekučnom konaní bola cena nehnuteľnosti určovaná nezákonným spôsobom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľka tiež uvádza, že neodôvodnením uznesenia o potvrdení uznesenia okresného súdu za situácie, keď jej okresný súd neumožnil vyjadriť sa k návrhu

na nepripustenie jej účasti a predniesť argumenty, odňal jej krajský súd možnosť konať pred súdom.

Ústavný súd v súvislosti s týmto tvrdením sťažovateľky opätovne poukazuje na subsidiaritu právomoci ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach.

Odňatie možnosti konať pred súdom je podľa § 237 písm. f) OSP dovolacím dôvodom. Sťažovateľka tak mala možnosť napadnúť uznesenie krajského súdu dovolaním. Keďže sťažovateľka svoju možnosť podať dovolanie nevyužila, nevyčerpala tak opravný prostriedok, ktorý zákon pripúšťa na ochranu jej základného a iného práva, a preto ústavný súd musel sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2012